

ÇOCUKLAR İÇİN KLASİKLER
ELEANOR H. PORTER

Pollyanna

Remzi Kitabevi

ELEANOR PORTER

Pollyanna

Türkçesi
Ülkü Tamer

Remzi Kitabevi

Çocuklar İçin Klasikler
POLLYANNA / Eleanor H. Porter
Orijinal adı: *Pollyanna*

© Türkçe çeviri: Remzi Kitabevi, 2013

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Türkçesi: Ülkü Tamer
Resimleyen: Yıldırım Derya

ISBN 978-975-14-1764-0

CEP BOY BİRİNCİ BASIM: Şubat 2017

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77, Bağcılar-İstanbul
Tel (212) 629 0615 / Sertifika no: 12068

I

POLLYANNA GELİYOR

Bir haziran sabahı Bn. Polly Harrington telaşla mutfaktan içeri girdi. Oysa, böyle davranmak hiç de âdeti değildi. O gün nedense, pek tedirgin, pek de telaşlı görünüyordu.

Nancy, yıkadığı tabakları durularken, şaşırarak başını kaldırdı. Buraya geleli ancak iki ay olmuştu ama, bu süre hanımının telaşı hiç sevmediğini öğrenmesine yetmişti.

“Nancy!”

Hizmetçi kız, elindeki sürahiyi durulamayı sürdürürken, neşeyle “Buyrun efendim!” dedi.

Bn. Polly’nin sesi sertleşmişti:

“Nancy, ben bir şey söylerken elindeki işi bırakıp beni dinleyeceksin, anlaşıldı mı?”

Kızcağız utançla kızardı. Masanın üzerine devirdiği sürahiyi çarçabuk düzelterek “Peki efendim!” dedi. “Baş üstüne, efendim. Bu sabah bulaşık yıkarken elimi çabuk tutmamı emretmişsiniz, ben de onun için siz konuşurken işime devam ettim efendim.”

Hanımı kaşlarını çatarak “Yeter!” diye bağırdı. “Senden lafebeliği değil, dikkat istemişim!”

Nancy hanımının böyle konuşmasına üzüldü.

müştü; içini çekmemek için kendini zor tuttu. Acaba bu kadına hiçbir zaman kendini beğendiremeyecek miydi? İşte bunu çok merak ediyordu. Daha önce hiçbir yerde çalışmamıştı. Hastalıklı annesi dul kalınca, Nancy de annesiyle üç küçük kardeşine bakabilmek için çalışmak zorunda kalmıştı. Kızcağız on kilometre kadar uzaktaki kasabalarından buraya gelmişti. Bayan Polly Harrington büyük Harrington Köşkü'nün hanımıydı. Harringtonların da şehrin en eski, en zengin, en iyi ailelerinden biri olduğu biliniyordu. Yalnız, bütün bunlar genç kızın iki ay önceki düşünceleriydi. Şimdi ise hanımını sert, somurtkan bir kadın olarak tanıyordu. Bu kadın kapı şöyle biraz hızlı vurulsa, yere bir şey düşürse hemen kaşlarını çatıyordu.

“Nancy, sabah işlerini bitirince, tavan arasındaki küçük odayı güzelce süpür, temizle, portatif karyolayı aç. Önce sandıkları dışarı çıkaracaksın.”

“Peki, efendim. Sandıkları dışarı çıkarıp nereye koyayım?”

Bn. Polly “Ön tarafa koy!” dedi. “Yeğenim Pollyanna Whittier buraya gelecek, annesi ölmüştü, şimdi de babası ölmüş. Bundan sonra ona ben bakacağım. Hazırlayacağın odayı ona vereceğim. Yeğenim on bir yaşındadır.”

Nancy, kendi kardeşlerinin evi nasıl neşelendirdiklerini düşünerek sevinçle söylendi:

“Buraya küçük bir kız mı gelecek, Bayan Harrington? Aman ne iyi!”

“İyi mi dedin?” Bayan Polly sert bir sesle konuşmuştu. “Eh, doğrusu bu kıza bakmak pek benim harım değil ama, elimden geleni yapacağım. Çünkü ben iyi bir insanımdır. Üstelik, akrabalık görevlerimi de hiç ihmal etmem.”

* * *

O gün öğleden sonra Nancy bahçede emektar bahçıvan Tom’u buldu. Gören var mı, yok mu diye köşke bir göz attıktan sonra:

“Bay Tom, Bay Tom!” diye söze başladı. “Küçük bir kızın buraya geleceğinden haberiniz var mı?”

Yaşlı bahçıvan güçlkle belini doğrulturken suratını buruşturdu ve sordu:

“Bir ne geliyor?”

“Bir küçük kız. Bayan Polly’nin yanında kalacak.”

Tom, öfkeyle kızın yüzüne baktı.

“Hanımla alay etmek cesaretini nereden buluyorsun? Güneşin batı yerine doğudan batacağını söylemek kadar gülünç bir şey bu. Bari bunu da söyle de alayın tam olsun!”

“Hayır Bay Tom, alay etmiyorum. Kızın geleceğini bana hanım kendisi söyledi. Yeğeniymiş.”

Yaşlı adamın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Bir süre düşündükten sonra bakışı yumuşadı.

“Belki de Bayan Jennie’nin küçük kızıdır bu,” dedi. “Evet, mutlaka odur. Aman, Nancy, bu ihtiyar halimde daha neler göreceğim!”

“Bayan Jennie kimdi, Bay Tom?”

Adamcağız heyecan içinde anlatmaya başladı:

“Bayan Jennie cennetten çıkmış bir melekti. Ama, Hanımla Bey onu sadece ailenin büyük kızı olarak görüyorlardı, gökten inme bir melek olduğunun farkında değillerdi. Yıllarca önce evlenip burarlardan ayrıldığı zaman yirmi yaşındaydı. Zavallının en son doğan bebeğinden önceki çocuklarının hepsi ölmüş. Demek buraya gelecek olan kız o zavallı yavrucak.”

“On bir yaşındaymış.”

“Evet, öyle olmalı.”

Nancy başını çevirip omuzlarının üstünden köşke baktıktan sonra öfkeyle “Kızcağızı öyle bir odaya almak ne ayıp!” diye söylendi.

Bahçıvanın kaşları çatıldı, aklı karıştı. Sonra yüzünde garip bir gülümseme belirdi.

“Bayan Polly acaba bir çocukla ne yapacak, doğrusu çok merak ediyorum!” dedi.

Nancy de sanki bu sözleri bekliyormuş gibi, birden “Ben asıl çocuğu merak ediyorum!” dedi. “Bayan Polly ile ne yapacak?”

Tom güldü.

“Sanırım sen Bayan Polly’yi pek sevmiyorsun.”

“İlahi Bay Tom, sanki Bayan Polly’yi çok seven biri var mıdır?”

Bahçıvan gene garip bir tavırla güldü. Yeniden çalışmaya başlarken, alçak sesle: “Anlaşılan sen Bayan Polly’nin aşk hikâyesini duymamışsın,” dedi.

“Aşk hikâyesi mi dediniz? Bayan Polly’nin mi? Böyle bir şey mümkün değil!”

“Mümkün, mümkün! Hem, sevgilisi bu şehirde oturuyor.”

“Peki, kim bu adam?”

Bahçıvanın yüzü köşke doğru dönmüştü. Dimdik duran vücudunda, bulanık mavi gözlerinde yıllarca bu aileye severek, isteyerek hizmet etmiş olmanın verdiği gururla: “İşte onu açıklayamam,” dedi. “Böyle bir sırrı açıklamak bana hiç yakışmaz.”

Nancy gene ısrarla söylendi:

“Bayan Polly’yi seven varmış... Olacak şey mi bu!”

Bahçıvan üzgün üzgün başını salladı.

“Sen Bayan Polly’yi benim kadar iyi tanıyamazsın,” dedi. “O bir zamanlar gerçekten çok güzeldi. Hoş, istese şimdi de güzel olabilir ya.”

“Bayan Polly mi güzel olabilir?”

“Evet. O güzel saçlarını böyle sımsıkı toplayacak yerde eskisi gibi kabartsa, süslü, çiçekli şapkalar, işlemeli beyazlar giyse, bak gör herkes Bayan Polly’ye nasıl hayran olur! Nasıl güzelleşir! Hem, Bayan Polly yaşlı değil ki.”

Genç kız derin derin içini çekerken: “Yaşlı değil mi?” dedi. “Öyleyse yaşlılığı vakitsiz benimsemiş, desenize.”

“Evet. Sevgilisiyle darıldıktan sonra böyle oldu. O günden beri de sanki yemek yerine devedikeni yiyor. Sözleri, davranışları öylesine incitici, acı ki, insan böyle düşünmekten kendini alamıyor.”

“Çok doğru söylüyorsunuz, Bay Tom. Bir kimse ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu memnun edemez. Evdekileri geçindirmek için çalışmak zorunda kalmasaydım, burada bir gün bile durmazdım. Gene de günün birinde dayanamayıp patlayacağım.”

Yaşlı bahçıvan genç kızın sözlerine karşı çıkmak istiyormuş gibi başını salladı:

“Biliyorum, yavrum,” dedi. “Önceleri ben de öyle düşünüyordum. Elbette... Ama, hiç de doğru bir iş yapmış olmazsın, yavrucuğum. Sen benim sözümü dinle, sakın böyle bir şeye kalkışma.”

Yaşlı bahçıvan sözlerini bitirince çömeldi, yenisinden işine koyuldu. O sırada içeriden sert bir ses duyuldu:

“Nancy?...”

Nancy telaşla içeriye doğru koştu:

“Geliyorum, efendim!” diye de seslendi.

II

BİR YANLIŞLIK

Günlerden bir gün, beklenen telgraf geldi: Ertesi gün 25 Haziran günü saat dörtte Pollyanna'nın Beldingsville'e varacağı bildiriliyordu.

Bayan Polly telgrafı, kaşlarını çatarak okudu. Sonra hemen yukarıya tavan arasındaki küçük odaya bakmaya çıktı. Odada küçük bir yatak, iki sandalye, bir küçük lavabo, aynasız bir masa, bir de yazı masası vardı. Duvarlar resimsiz, pencereler perdesizdi. Güneş bütün gün damın üzerine vurduğu için oda fırın gibi sıcaktı. Pencerelerin tel kafesleri daha takılmamış olduğu için camlar açılmamıştı.

Bir sinek pencerelerden birinin önünde öfkeli öfkeli vızıldayıp duruyordu. Bn. Polly sineği öldürdü, pencereyi aralayıp sineğin ölüsünü dışarı attı. Sonra sandalyelerden birini düzeltti. İyice asılmış bir yüzle odadan dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra mutfağın önüne gelmiş, şöyle diyordu:

"Pollyanna'nın odasında bir sinek buldum, Nancy. Bir ara pencereler açık kalmış olmalı. Ismarladığım tel kafesler gelinceye kadar pencereleri açmayacaksın. Yeğenim yarın dörtte geliyor. Onu

istasyonda karşılamanı istiyorum. Timothy'ye söylersin, seni açık arabayla istasyona götürür. Telgrafta yeğenim “açık sarı saçlı, kırmızı çizgili basma entarili, hasır şapkalı” diye anlatılmış. Sanırım ki onu tanıman için bu bilgi yeterli.

* * *

Ertesi gün tam dörde yirmi kala Nancy ile arabacı Timothy küçük misafiri karşılamak üzere istasyona gittiler. Timothy bahçıvan Tom'un oğluydu. Çok iyi huylu, yakışıklı bir gençti. Nancy buraya yeni geldiğİ halde ikisi arasında içten bir dostluk kurulmuştu. Yalnız, bugün Nancy her zamanki gibi durmadan konuşacak yerde, sessiz sedasız duruyor, bir an önce istasyona varmak için sabırsızlanıyordu. İstasyona geldikten sonra da aynı sessizlik içinde trenin gelmesini bekledi. İçinden durmadan Pollyanna'nın tarifini tekrarlıyordu: “SarI saçları, kırmızı çizgili basma entarisi, hasır şapkası var...”

Bir yandan da Pollyanna'nın nasıl bir kız olduğunu merak ediyor, onu hayalinde canlandırmaya çalışıyordu. Yanında tembel adımlarla ağır ağır yürümekte olan Timothy'ye dönüp: “İnşallah,” dedi. “Sessiz, laftan anlayan bir çocuktur, bıçakları yere düşürüp kapıları çarpmaz.”

Timothy garip bir gülüşle: “Dediğın gibi çıkmazsa hepimizin hali kim bilir nice olur!” dedi. “Düşünsene: Bayan Polly'yle yaramaz bir çocuk! Bak işte tren geliyor!”

Nancy küçük istasyondaki kalabalığın birden-

bire arttığını görünce heyecanlandı. Trenden inecek yolcuların hepsini görebilmek için kendine iyi bir yer seçmeye çalışırken: “Ah Timothy,” diye ağlamaklı bir sesle haykırdı, “bana öyle geliyor ki, kızı karşılamaya benim gelmem çok saçma bir iş oldu. Onu hiç tanımıyorum ki ben.”

Nancy çok geçmeden Pollyanna’yı gördü. Çok canlı, küçük bir kızdı bu; yüzü çilliydi, başının iki yanında kalın örgülü kalın upuzun sarı saçları sallanıyor, kırmızı çizgili giysi içinden vücudu pek ince görünüyordu. Cana yakın bir tavırla, birini arıyormuş gibi bakınıyordu. Nancy çocuğu tanımişti ama, heyecandan dizleri öylesine titriyordu ki bir adım atacak cesareti bulamadı. Birkaç saniye öylece kaldı. En sonunda heyecanını biraz yatıştırınca kızın yanına gitti. Pollyanna ise hâlâ bakınıyor, kendisini karşılamaya gelen var mı, yok mu diye araştırıyordu.

Nancy:

“Siz Bayan Pollyanna’sınız, değil mi?” diye sorar sormaz bir çift ufak kol birden onu sımsıkı sardı. Kuvvetli, cana yakın bir ses ta kulağının içinde konuşmaya başladı:

“Sizi gördüğüme öyle, öyle sevindim ki bilemezsiniz! Evet, ben Pollyanna’yım. Sizin beni karşılamaya gelmenize de ayrıca çok sevindim. Geleceğinizi biliyordum.”

Nancy:

“Biliyor muydunuz?” diye sordu. Pollyanna’nın

onu daha önce nereden tanımış olabileceğini bir türlü kestiremediği için şaşkınlığı büsbütün artmıştı. Pollyanna'nın, ona birdenbire sarılmasıyla yana kayan şapkasını düzeltirken: "Demek biliyordunuz?" diye mırıldandı.

Pollyanna, bir yandan utanç, bir yandan şaşkınlık içinde ne yapacağını bilmez bir halde duran Nancy'yi tepeden tırnağa dikkatle süzdükten sonra, gülümseyerek:

"Evet" dedi. "Doğrusunu isterseniz yol boyunca sizi gözlerimin önünde canlandırmaya çalıştım, nasıl bir insan olduğunuzu düşündüm durdum. Şimdi ise sonuçtan sevinç duyuyorum. Tam benim düşündüğüm gibisiniz, buna da ayrıca çok sevindim."

Bu sözler hizmetçi kızı öyle şaşırtmıştı ki Timothy yanlarına gelince bir kurtarıcıya kavuşmuş gibi sevindi.

"Bu bey Timothy'dir," diye onu tanıttı. "Belki taşınacak sandığınız vardır diye düşündük de."

Pollyanna başını sallayarak:

"Evet, var," dedi, "Hem de çok yeni bir sandığım var. Yardımseverler Derneği'nden verdiler. Ne güzel değil mi? Çantamda da bir kâğıt var. Onu da Bay Gray verdi, size teslim etmemi tembih etti. Bay Gray Bayan Gray'in kocasıdır. Beni buraya kadar onlar getirdi. İkisi de öyle iyi insanlar ki anlata-mam!" Pollyanna, elindeki çantayı açıp içini iyice karıştırdıktan sonra bulduğu kâğıdı Nancy'ye uzatarak "Buyrun," dedi. "İşte bu."

Nancy derin derin içini çekti. Onun yerinde olup bu sözleri duyan başka herhangi bir kimse de derin derin içini çekmekten başka bir şey yapamazdı. Sonra yan gözle Timothy'ye baktı. Delikanlının gözleri de uzaklara dalmıştı.

Pollyanna'nın sandığını arabanın arkasına yerleştirdiler, üçü de arabanın önüne kurulup yola çıktılar. Küçük kız Nancy ile Timothy'nin arasına sıkışmış oturuyordu. Arabaya yerleşirlerken de durmadan soru sormuş, sorularına karşılık vermiş, kısacası, hiç durmadan, dinlenmeden konuşmuştu.

"Annemi hiç hatırlamıyorum..." diyordu. "Ben küçükken ölmüş. Babam da ölünce öyle kimsesiz kaldım ki! Neyse bundan sonra her şey değişir belki. Babamın yokluğunu da eskisi kadar duymam sanıyorum. Çünkü bundan sonra yanımda hep siz bulunacaksınız. Sizin varlığınız beni öyle sevindiriyor ki, bilemezsiniz, Polly teyze! Ah, öyle seviniyorum ki..."

Nancy'nin bu zavallı kimsesiz yavrucağa karşı duyduğu yakınlığın yerini birdenbire korku almıştı.

"Aman, Bayan Pollyanna!" diye kekeleye kekeleye konuştu. "Benim adım Nancy... ben teyzeniz... Bayan Polly değilim!"

Küçük kız duyduğu şaşkınlığı gizlemeden:

"Siz teyzem değil misiniz? Sahi, değil misiniz?" diye sordu.

"Hayır. Demin de söylediğim gibi, ben Nancy'yim. Teyzenizle de birbirimize hiç benzemeyiz."

Pollyanna:

“İyi ama, öyleyse siz kimsiniz?”

“Hizmetçi bir kızım ben. Ütü, çamaşır dışında evin bütün işlerini ben yapıyorum. Çamaşırlarla ütüyü de Bayan Durgen yapıyor.”

“Ama, bir Polly teyze de var, değil mi?”

Bunu sorarken Pollyanna’nın sesi korkuyla titremişti.

Timothy:

“Kendi varlığınızdans ne kadar eminseniz, teyzenizin varlığına da öyle inanabilirsiniz,” diyerek arabaya önceden girmişti.

Pollyanna rahatlamış bir halde derin bir soluk aldı. Bir saniye kadar hiç kimse konuşmadı. Sonra sessizliği gene küçük kız bozdu. Ağır ağır konuşmaya başlamıştı ama, konuştukça açılıyordu.

“Teyzem varsa sorun kalmadı demektir. Hem, biliyor musunuz, beni karşılamaya gelmenize çok sevindim. Çünkü bu sayede eve gidinceye kadar teyzemi merak edeceğim. Bu arada sizi de tanımış oldum.”

Pollyanna bir ara sustu. Sonra derin derin içini çekti.

“Teyzemi öyle merak ediyorum ki! Biliyor musunuz, yeryüzünde tek yakınım o. Başka kimsem yok. Onun da, yakın zamana kadar, varlığından habirim yoktu. Sonra bir gün babam anlattı. Yüksek bir tepenin üzerinde çok güzel büyük bir evde oturuyormuş.”

“...mutluluk oyununun
özelliği, karşımıza çıkan her
şeyin sevinilecek bir yanını
bulmaktır. ”

ISBN 978-975-14-1764-0

9 789751 417640

₺7,50